

les antages at være istand til at tilveiebringe for at lønne Embedsmænd, saaledes som her er foreslaaet, og som det fremdeles vil blive foreslaaet i flere beslaagtede Ørene. Jeg har, som sagt, ikke hørt Noget angaaende dette Punkt, og det vil derfor maaskee tilgives, at jeg, som skulde være een af de Sidste til at kunne sige noget Klart om denne Sag, forsøger paa at henstille, hvorvidt jeg skulde tage ganske fæll i mine Formeninger i saa Henseende. Jeg formener nemlig, at den Virkning, som et saadant Lovforslag som det foreliggende og ethvert lignende vil have paa Danmarks Finantser, og altsaa paa de Statteydendes Skjæbne, denne Virkning lader sig ikke ligefrem beregne efter, hvormange Hundreder eller Tusinder der altsaa til de for Diebliffet omhandlede Personer skulle tilveiebringes af Fædrelandet. Thi for det Første er der derhos Noget, som med et fremmed Ord hedder Analogi, som da ogsaa allerede er blevet paaberaabt, og hvortil der er blevet taget Hensyn, og fremdeles vil blive taget Hensyn. Man kunde ogsaa mangen Gang gjengive det med en jevn dansk Bending og kalde det gjensidig Misundelse mellem Menneskene. Det er nemlig den Tankegang, som af Naturen ligger saare dybt hos os Alle, at, naar vi ser en Klasse, med hvilken vi forresten kunne synes at staae under lige Vilkaar, faae sine Vilkaar forbedrede, saa forekommer det os høist urimeligt, at vi længere skulde kunne holde ud med vore Vilkaar, selv om de i Forveien vare ganske taalelige. Jeg tillader mig derfor først at formene, at enhver Lov, der vedtages angaaende Embedsmænds Lønning, vil i Henseende til de Punkter, hvor den viser sig nogenlunde gunstig og gunstigere end hidtil for nogen Klasse af disse Embedsmænd, strax blive tagen til Indtægt af en Mængde beslaagtede Classer, strax blive paaberaabt som Noget, der inderholder en naturlig og rimelig Grund for, at det Samme skulde tilveiebringes med Hensyn til deres Kaar. Jeg mener altsaa, at for Exempel 1000 Rbd., som her bevilges — den høitærede Finantsminister vil maaskee berigtige mig, hvis jeg feiler; jeg er ingen Regnemester — at deslige 1000 Rbd. altsaa, der tilstaaes paa dette Gebeet, let ville blive mere end 1000 Rbd., at

de kunne blive til 2, 3, 4, ja indtil 10,000 Rbd. mere Udgift for Staten, fordi Analogien vil føre det med sig, at, har man sagt A, maa man ogsaa sige B, har man indrømmet en vis Gages Størrelse paa det ene Punkt, maa man ogsaa indrømme den paa det andet, paa et tredje og fjerde. Jeg skal fremdeles tillade mig at mene, at, efterat en Pensionslov her er bleven forelagt og her vedtagen og, som jeg haaber, ogsaa vil blive vedtagen i det andet Thing og derefter faae kongelig Stadfæstelse, en Pensionslov, der gjør det til Statens ubetingede Pligt for Fremtiden at pensionere sine Embedsmænd i et bestemt og tilstrækkeligt Forhold, saa skal man see sig om efter denne Lov, hver Gang man skrider til at fastsætte fast Gage for Embedsmænd, som hidtil ikke have havt den, idet det er vitterligt nok, at deres Udgang til Pension derved bliver forøget. Endvidere maa jeg tillade mig at mene, at den menneskelige Natur fører det med sig, at, naar man sætter en vis Klasse af Embedsmænd paa en Indtægt af f. Ex. mellem 2 og 4 Tusinde Rbd. aarlig, saa indrette de dem strax fra først af derefter, og saa vil det Tilfælde inden saa Aar begynde at vise sig og efterhaanden blive hyppigere og hyppigere, at, just fordi man er gaaet ud fra, at man havde saa meget at begynde med, just derfor vil det siden ikke slaae til, og naar det skeer, saa nytter det ikke, at man siger, det skulde ikke være saaledes. Jeg holder mig derfor overbevist om, at, naar man ikke vil gagere Embedsmændene saaledes, om vort Fædreland er aldeles ude af Stand til at kunne holde ud, saa vil enhver Forøgelse, der tilstaaes, altid have den Følge, at efter et kortere eller længere Tidsrum Forløb vil der føles Trang til fremdeles at komme Bedkommende til Hjælp, da ville Alle have en naturlig Fristelse til at sætte vore Udgifter saaledes, at man ikke følger Franklins Regel, at, skal man komme ud af det, saa maa man regne paa at leve af $\frac{2}{3}$ af hvad man forudsætter at have, — da vi alle have en Tilboielighed til, naar vi ere visse paa 3000 Rbd., strax og betids at disponere over 3000 Rbd., hvorfor det da viser sig ved Aarets Ende, at vi have brugt f. Ex. 3,500 Rbd., fordi Meget har været forglemt og overseet i vort Overflag.